

60 בקרבן שהפרישו לו אחרים, הוה אמינא שגוירת הקתוב הוא במה
 61 שנאמר בו 'קרבנו לה' שדווקא כשהפריש קרבן מדידה [משלן]
 62 הוא דמכפר בו, אבל מקרבן דאחרים לא מתכפר. קא משמע לן
 63 הכתוב מלבד אשר תשיג ידו שהוא מתכפר גם בקרבן שהפרישו לו
 64 אחרים.
 65 שואלת הגמרא: מאי הוי עלה – מה היא הכרעת הדין בספק האמור.
 66 משיבה הגמרא: תא שמע, דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן,
 67 המקדיש קרבן על מנת שיתכפר בו חבירו והומום, המקדיש מוסף
 68 חומש כשמחללו, אבל אם ההתכפר מחללו אינו מוסף חומש.
 69 ואולם דין תמורה תלוי בכפרה, ומתכפר עושה תמורה בקרבן זה.
 70 ועוד אמר רבי אבהו בשם רבי יוחנן: התנורם תרומה מפירות שלו על
 71 פירות טבל של אחרים, מוכת הנאה שלו. שכן אף שתרומה היא
 72 ממון של שבט הכהונה, נתנה התורה לבעל הפירות את הזכות לתת
 73 אותה לאיזה כהן שירצה, וזכות זו מסורה למי שהיה בעל הפירות
 74 שנתרמו, ולא לבעל הטבל שעליו נתרמה התרומה. מאי מעמא של
 75 דין זה, משום דאמר קרא (דברים כו יב) 'את כל מעשר תבואתך ונתת'
 76 וגו' ללוי, הרי שתלה הכתוב את הנתינה במי שהמעשר משלו.

משנה

77 אין ממירין, לא אכרין של בהמת חולין בעוקרין הקדושים בקדושת
 78 מזבח, שאם אמר 'תהא גלל בהמת חולין זו תחת עובר הקדש שבמעו
 79 בהמה זו, אין זו תמורה. וכן לא ממירים עוקרין של חולין פאכרין
 80 של בהמת קרבן, שאם אמר 'עובר שבמעו בהמה חולין זו יהיה
 81 תמורת גלל בהמת קרבן זו' אין זו תמורה. וכמו כן לא ממירים
 82 עוקרין ואכרין [או אברים] בקרבנות שלימים, ולא בהמות חולין
 83 שלימים בהן [בעוברים או באברים של קרבנות]. שכן אין תמורה
 84 אלא בבהמות שלימות שכבר נולדו. וכן היא דעת חכמים. אבל רבי
 85 יוסי אומר, ממירין אכרין של בהמות חולין בקרבנות שלימים,
 86 אכל לא חולין שלימים בהן [באברים של קרבנות].
 87 רבי יוסי מפרש את טעמו: אמר רבי יוסי, והלא פבעלי חיים
 88 המוקדשין למזבח, כל האומר 'הגלה של בהמה זו קדושה לעולה'
 89 מתפשטת הקדושה בכל גופה ונעשית הבהמה כולה עולה. אם כן
 90 אף פשיאמר 'הגלה של בהמת חולין זו תהיה תחת בהמת קרבן זו'
 91 תחול התמורה ברגל בהמת החולין וממילא תתפשט ככולה, ותהא
 92 הבהמה כולה תמורה תחתיה – תחת בהמת הקרבן.

גמרא

94 הגמרא מביאה מחלוקת אמוראים בקדושת עוברים: איתמר – נאמר
 95 בבית המדרש, בר פדא אמר, אין קדושה חלה על עוקרין, ואם
 96 אדם מקדיש למזבח עובר במעו בהמת חולין אינו קדוש להקרב על
 97 גבי המזבח, ואם יקריבו לאחר שנולד מבלי שיקדישו הרי הוא
 98 מביא חולין לעזרה. ורבי יוחנן אמר, קדושה חלה על עוקרין,
 99 ואפשר להקדישם בפני עצמם, ולאחר שיוולדו יקריבו למזבח.
 100 הגמרא מפרשת את שיטת רבי יוחנן על פי דבריו במקום אחר: ואודא
 101 [והולך] רבי יוחנן למעמיה, דהרי אמר רבי יוחנן, מי שהקדיש
 102 חטאת מעוקרת ואחר כך ילדה נקבה קודם שקרבה למזבח, אם
 103 רצה קה עשה מתכפר, ואם רצה פולדה מתכפר. ואין דין וולד
 104 זה כדן ולד חטאת שהולך למיתה, שכן אינו קדוש מכח אמו אלא
 105 הוא קדוש בפני עצמו. שהרי בשעה שהקדישו את האם הקדישו גם
 106 אותו, והרי זה כמפריש שתי חטאות לאחריות, שדין אחת מהן
 107 להקרב והשניה תרעה עד שתסתאב ויפלו דמיה לעולת נדבת ציבור.
 108 נמצא שדברי רבי יוחנן הסובר שאפשר להקדיש עובר בפני עצמו הם
 109 לשיטתו במקדיש חטאת מעוברת, שהולד קדוש מכח עצמו.
 110 מפרשת הגמרא: וצריכא – יש צורך בשתי המימרות של רבי יוחנן,
 111 ואי אפשר ללמוד אחת מחבירתה. משום דאי אשמעינן רק פתך
 112 מימרא קפיייתא [ראשונה] שקדושה חלה על עוברים בפני עצמם
 113 בלא שהקדיש את אמו, היינו אומרים שרק התם הוא קדוש, משום
 114 דאקדישה

1 או דילמא, כל שהשני קדוש באותה קדושה של הראשון הרי הוא
 2 נחשב הקדש שני בקדושה זו, ואינו מוסף עליו חומש. ואם תמצא
 3 לומר הדין [זה] גוף [אחר] [אחר] בין דבאותה קדושה של
 4 הראשון קאים [הוא עומד] הרי הוא כהקדש ראשון ומוסיף עליו
 5 חומש, אלא עדיין יש להסתפק אם נתכפר הבעלים באשם אחר
 6 וניתק זה הראשון לעולה ואחר כך הומום הראשון ובא לחללו, מהו
 7 דינו. כי [האם] מוסף חומש הוא רק פאותו הגוף ובאותה
 8 קדושה של ההקדש הראשון, אכל במקום שהשתנה לקדושה
 9 אחרת לא מוסיפים חומש. או דילמא, בין דאותו הגוף של
 10 הראשון הוא, מוסף עליו חומש. מסיקה הגמרא: תיקו – תעמוד
 11 שאלה זו בספק, שלא נפשטה.
 12 חיוב חומש הוא רק על הבעלים שבא לפדות את קרבנו, ולא על אדם
 13 אחר שבא לפדותו. והגמרא מביאה ספק בדין זה: פעי רמי בר
 14 אמ הקדיש אדם בהמה שלו על מנת שיתכפר בה חבירו ונפל בה
 15 מום, האם המקדיש נחשב לבעלים והוא מוסף חומש כשמחללו,
 16 או שמא [מכפר] [המתכפר] מוסף חומש כשמחללו, שכן מאחר
 17 שהקרבן הוקדש לצרכו הרי הוא נחשב לבעלים עליו.
 18 רבא פושט את הספק האמור: אמר רבא, אמר קרא (ויקרא כו טו), 'ואם
 19 המקדיש ינאל את ביתו ויסף חמישית כסף ערפך, הרי שחיוב חומש
 20 תלוי במקדיש ולא במתכפר.
 21 הגמרא מביאה ספק בדין תמורה הדומה לספק הקודם: פעי רמי בר
 22 אמר, אם הקדיש אדם קרבן על מנת שיתכפר בו חבירו, מי נחשב
 23 בעל הקרבן לענין תמורה, האם המקדיש עושה תמורה משום
 24 שהקדיש בהמה שלו, או שמא המתכפר עושה תמורה, שכן מאחר
 25 שהופרש הקרבן לצרכו הרי הוא נחשב לבעל הקרבן.
 26 רבא מוכיח שמתכפר עושה תמורה: אמר רבא, הלא שנינו במשנה
 27 להלן (ג), שאין דין תמורה נוהג בקרבן של ציבור ושל שותפים. ואם
 28 תאמר שהמקדיש עושה תמורה, אם כן מצינו שגם בקרבן של
 29 ציבור ושל שותפין עושין תמורה, וכגון דשני [שעשו] הציבור
 30 שליח לאקדושי [להקדיש] בהמה לקרבן בעבורם, שהרי באופן זה
 31 המקדיש שנחשב בעלים לענין תמורה הוא יחיד, ומדוע אומרת
 32 המשנה שלא תיתכן תמורה בקרבן של ציבור ושותפים. אלא בהכרח
 33 שהמתכפר עושה תמורה, ועל כן מאחר שהמתכפרים הם הציבור
 34 והשותפים אין הם יכולים לעשות תמורה.
 35 ועוד הוכיח רבא שמתכפר עושה תמורה, ממה דאמר רב נחמן אמר
 36 רב הונא, הנהא בברייתא, נאמר בקרבנות נזיר ביום מלאת ימי נזירותו
 37 (במדבר ו א) 'אשר יזר קרבנו לה' על נזרו, מלבד אשר תשיג ידו,
 38 ויש לתמוה בכתוב זה, וכי נזיר נידון בהשג יד' וחיוב קרבנותיו תלוי
 39 במידת עשירותו, והרי חיובו קבוע בין בעשיר ובין בעני, כבש לאשם
 40 כבשה לחטאת ואיל לשלמים. אלא הא פיצד מתפרש כתוב זה,
 41 'קרבנו לה' על נזרו' אלו הם קרבנותיו שהפריש משלו, ומלבד
 42 אשר תשיג ידו' אלו הם קרבנות שהפרישו לו אחרים לחיוב נזירותו
 43 כדי שיתכפר בהם. וכונת התורה היא למי שעתה אין ידו משגת
 44 להביא קרבנות משל עצמו אלא רק לאחר זמן תשיג ידו את דמי
 45 קרבנותיו, שאחרים מפרישים אותם בעבורו. ומסיים רבא את ראייתו:
 46 למאי הילכתא נאמר כתוב זה, אילימא לענין כפרה, ולהשמיענו
 47 שהוא יכול להתכפר גם בקרבן שהפרישו אחרים בעבורו, הלא
 48 פשימא דגם קרבן זה מכפר ליה, שהרי ניתן לו במתנה על ידי
 49 המפריש והוא קרבן שלו לכל דבר, ולמה צריך הכתוב להשמיענו
 50 זאת. אלא בהכרח שנאמר חידוש זה לענין תמורה, והכי קאמר,
 51 כשם שהמפריש קרבן משלו עושה בו תמורה, כמו כן אף
 52 כשהפרישו לו אחרים קרבן הרי הוא עושה בו תמורה. שמע מינה
 53 בתר מתכפר אולינן, והוא עושה תמורה.
 54 דוחה הגמרא: לא לענין תמורה נדרש הכתוב האמור, אלא לענין
 55 (תמורה) [כפרה], שיכול הנזיר להתכפר גם על ידי קרבן שהפרישו
 56 לו אחרים. וקא קשיא לך מהנה דקא יהבין ליה – ומה שהוקשה
 57 לך הלא פשיטא שהוא מתכפר בו משום שניתן לו במתנה על ידי
 58 המקדיש, לא קושיא דלא. משום דאי לאו דרבי רחמנא [שלולא
 59 שריבתה התורה] במלבד אשר תשיג ידו' שאפשר להתכפר גם

תמורה דף י עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שבת קודש) קלג

ותפטרנו ממצות נתינה לכהן. **אמר ליה** רבי זירא, **אינ** – גם קדושת
 דמים מפקיעה מן הבכורה. **והתנן** – וכן שנינו בבכורות (יד), **כל**
הקדשים שנקרם מום קבוע **הקדשין** – שקורם הומומו ואחר כך
 הוקדשו] ואחר כך נפדו ופקעה קדושתם, אם הן נקבות וילדו לאחר
 מכן, הרי הם תיביין בבכורה, ובכורותיהם מתקדשים בקדושת
 בכורה וניתנים לכהן. וכמו כן הם חייבים בפתגות כהונה של זרוע
 לחיים וקיבה, כדן בהמות חולין. **מעמא** – ויש לדייק בטעם המשנה,
 דווקא **לאחר שנפדו** אמרה דהם תיביין בבכורה ובשאר מתנות,
אבל קודם שנפדו ועדיין יש בהם קדושת דמים הרי הם פטורין
 מבכורה. והרי אם קדם מומם להקדשם אין בהם אלא קדושת דמים
 בלבד, **[אלמא]** – ומוכח מכאן ד**אלמא** קדושת דמים דמפקע ליה
 – ולהפקיעו מדין בכורה.
 עוד **איתיביה** רבי ירמיה לרבי זירא על בר פדא, הלא שנינו
 בברייתא, **האומר** על בהמתו המעוברת **מה שבמעיה של זו** יהיה
 קדוש לעולה, **מותרת** הבהמה **בגיה** שכן היא עצמה אינה קדושה,
 ואולם **אסורה** היא **בעבודה משום כחוש העובר שבה**, שכן עבודת
 האם מכחישה את העובר הקדוש שבמעיה. ומוכח מכאן שאפשר
 להקדיש את העובר ללא האם, ולא כדברי בר פדא. **אמר ליה** רבי
 זירא, **הא** ברייתא **נמי** מדברת בעובר שהוקדש בקדושת דמים
 לעולה.
 חזר רבי ירמיה והקשה לו, **ומי אלימא** – וכי חזקה] דיה קדושת
 דמים של העובר **דאסירא** ליה – וכדי לאסור את האם] **בעבודה**,
 והרי אסור עבודה שנאמר בקדשים אינו אלא בהמה הקדושה
 בקדושת הגוף למזבח. **אמר ליה** רבי זירא, **אינ** – גם בהמה הקדושה
 בקדושת דמים למזבח אסורה בעבודה. **והתנן** – שכן שנינו במשנה
 (שם), שכל הקדשים שקדם מומן את הקדשם ונפדו **יוצאין לחולין**
 ומותרים לזנוז ולעבד. ויש לדייק, **מעמא** שמתרים בעבודה הוא
 דווקא משום דנפדו, **הא קודם שנפדו** אסורין **בעבודה**, ואפילו
 שאין בהם אלא קדושת דמים בלבד. **אלמא** – ומוכח מכאן] שאלימה
 קדושת דמים **(אסורין ליה)** **[דאסורה לה]** לבהמה **בעבודה**. ואסרו
 חכמים לעבד בהמות הקדושות בקדושת דמים כדי שלא יבואו
 לעבד בהמות הקדושות בקדושת הגוף, כמבואר בבכורות (ד).
 עוד **איתיביה** רבי ירמיה לרבי זירא, הלא שנינו במשנתנו **אינ**
ממירין לא אכרין בעוברין, ולא **עוברין באכרין** וכו' ולא שלמים
 בהם (בעוברים). ומשמע **אימורי** – [להמיר] הוא **דלא מימר**, **הא**
 הם עצמם **מיקדש קדשי** בקדושת הגוף, שאם לא כן למה הוצרכה
 המשנה לומר שאין ממירים בהם, ולא כדברי בר פדא שאין קדושה
 חלה על העוברים כלל. **אמר ליה** רבי זירא, דין המשנה **בגלדי**
קדשים הוא אמור, **דקדשי וקנימי** – שהם קדושים ועומדים מכח
 אמם, ועליהם נאמר שאין ממירים בהם.
 חזר רבי ירמיה והקשה: **אי** מדברת המשנה בולד בהמת קדשים,
 הלא משמע מדבריה שדווקא **במעיה** **אמן** הוא **דלא עבדי** – אינם
 עושים תמורה, **הא אכראי עבדי** – אבל לאחר שנולדו ויצאו לחוץ
 עושים תמורה. **והא (תניא)** **[תנן] להלן (ב)**, שאין הולד של קדשים
עושה תמורה אפילו לאחר שנולד, ואם כן בהכרח לא מדברת
 המשנה בעובר של בהמת קדשים אלא בעובר של בהמת חולין
 שהוקדש בפני עצמו. השיבו רבי זירא, **הא כני** – משנתנו בשיטת
רבי יהודה היא שנויה. **דאמר** רבי יהודה במשנה שם, שגם הולד
 של קדשים **עושה תמורה**.
 שוב הקשה לו רבי ירמיה: **אי** משנתנו שנויה בשיטת **רבי יהודה**,
 הלא יקשה על תחילת דבריה אין ממירים אברים [של חולין]
 בשלמים [של קדשים], שמשמע מזה שדווקא **תמורה הוא דלא**
עבדי, **הא** בהקדש סתם **מקדש קדשי** וחלה קדושה בהמה כולה.
והא אמר רבי יהודה בברייתא להלן **(ש)** **שאכרין לא קדשי** בקדושת
 הקרבה, ואין מתפשטת קדושתם בהמה כולה. אם כן בהכרח שאין
 המשנה שנויה בשיטת רבי יהודה אלא בשיטת חכמים, ולשיטתם
 שאין ולד קדשים עושה תמורה בהכרח מדברת המשנה בעובר של
 בהמת חולין שהוקדש בפני עצמו, ושוב יקשה על בר פדא הסובר

לעוברת גופיה – שהקדיש את העובר בפני עצמו, **אבל הקא**
 במקדיש מעוברת **דאקדשיה לאימיה** – שהקדיש את האם, יש מקום
 לומר (הא) **(אימא שהוא)** **בכלל** קדושת **אימיה** – ואמו, ולא קדוש
 בפני עצמו אלא מכח אמו, ויהיה דינו כולד חטאת שהולך למיתה.
ואי אשמעינן את דינו של רבי יוחנן **בברייתא** – במימרתו השניה
 במקדיש מעוברת, היינו אומרים שרק **התם הוא** בירו להקדיש את
 העובר מכח פיו, משום **דאקדשיה לה** לאמו **וכל** מה **דאית** – שיש]
בה, וכשם שחל ההקדש על האם כמו כן הוא חל גם על העובר. **אבל**
הקא דאקדשיה ליה לעובר בלא אמו, יש מקום לומר **בין דליתיה**
אכראי לא קדשי – מאחר שעדיין לא יצא מחוץ למעי אמו אי אפשר
 להקדישו. על כן **צריכא** – ונצרכות] שתי מימרות רבי יוחנן,
 להשמיענו שאפשר להקדיש את העובר בקדושת פה גם יחד עם אמו
 וגם לבדו.
 הגמרא מביאה צריכותא זו בלשון אחרת: **לישנא אחרניא, מאי קא**
משמע לן רבי יוחנן במימרתו השניה, שאם **שיירו** לעובר הרי הוא
משוייר ונשאר חולין, ומשום **שעובר לאו ירך אמו הוא**, ועל כן
 אפשר להפרידו מקדושת האם ולהקדישו בקדושה אחרת, או
 להשאירו חולין ולא להקדישו כלל. ומשום כן סובר רבי יוחנן, שאם
 הקדיש את העובר יחד עם אמו הרי הוא קדוש מכח עצמו ולא מכח
 אמו, שכן היה בדעתו להפרידו מהאם ולהקדישו בפני עצמו, ועל כן
 אין דינו כולד חטאת.
 מקשה הגמרא: **ויתרתי למה לי** – מדוע צריך את שתי מימרות רבי
 יוחנן, הלא מאחר שהשמיענו במימרא השניה שעובר לאו ירך אמו,
 מובן מאליו שאפשר להקדישו לבדו בלא אמו. וכן מכך שאמר
 שאפשר להקדישו לבדו, מוכח שגם שכמקדישו עם אמו אינו קדוש
 מכוזה אלא מכח עצמו. מתרצת הגמרא: **צריכא** לשתי מימרות רבי
 יוחנן, משום **דאי אתמר רק בהא** – במקדיש מעוברת שהעובר קדוש
 מכח עצמו, היינו אומרים שזה הוא **משום דאימיה חזיא לגופיה** –
 שאמו ראויה להקרב בעצמה, **ומגו דנחתא קדושה לה נחתא נמי**
לולד – ומתוך שירות קדושה על האם יורדת קדושה עצמית גם על
 העובר. **אבל אירך** – במקדיש את העובר לבדו שמא עליו
 קדושה. **קא משמע** לן רבי יוחנן **הרא** – שגם באופן זה העובר קדוש.
ואי אתמר בהא – במקדיש עובר לבדו שהוא קדוש, היינו אומרים
 שהוא **משום דקא מפרש בפיו** שתחול קדושה על **(האם) הולד**,
אבל התיא דמקדיש מעוברת, שלא פירש בפיו שהוא מקדיש גם את
 העובר, שמא **לא** יתקדש העובר כלל. על כן **צריכא** – [הוצרך] רבי
 יוחנן להשמיענו, שמאחר שהקדיש את האם מן הסתם היה בדעתו
 להקדיש גם את העובר.
 הגמרא מביאה כמה קושיות על שיטת בר פדא שאין קדושה חלה על
 עוברים: **יתבי** – [ישב] **רבי זירא וקאמר להא שמעתא** של בר פדא.
איתיביה רבי ירמיה לרבי זירא על בר פדא, הלא שנינו במשנה [להלן
 (ב)], **ביצד מערימין על הבכור** בהמה כדי להפקיעו ממצות נתינתו
 לכהן, בהמה **המבכרת** לן שעדיין אין ילדה] **שהיתה מעוברת**
 והעובר שבמעיה עומד להתקדש בבכורה לכשיוולד, **אומר** בעל
 הבהמה **מה שבמעיה של זו** יהיה קדוש לעולה] שאם לבסוף **ילדה**
זכר הרי זו עולה, ומקריבו הבעלים בעצמו, ואם היה מחויב עולה
 יוצא בו ידי חובתו, ואינו חייב ליתנו לכהן. שכן מאחר שהקדישו
 בקדושת עולה בעודו עובר, ואילו קדושת בכור אינה חלה עד שעת
 יציאתו, לא יכולה קדושת הבכורה לבוא ולהפקיע מידי קדושת
 עולה שקדמה לה. **אלמא** – מוכח מדברי המשנה שקדוש עובר
 שהוקדש במעי אמו, ולא כדברי בר פדא שאמר אין קדושה חלה על
 עוברים.
אמר ליה רבי זירא, **כי מתניא התיא** – מה שנשנה במשנה זו
 שהבעלים מקדיש את העובר לעולה מדובר במקדישו בקדושת
דמים לעולה ולא בקדושת הגוף, ורק על קדושת הגוף אמר בר פדא
 שאינה חלה על העוברים.
 חזר רבי ירמיה ושאלו: **מי אלימא** – וכי חזקה] דיה קדושת דמים
דקא מפקעא ליה – [שמפקיעה] את הבכור מן קדושת הבכורה,

המשך ביאור למס' תמורה ליום שבת קודש עמ' ב

7 אַבְרָהָם וְעִוְבָדָיו אָכַל לֶאֱמֹל לֹא מִמִּירֵין עליהם. הרי שקדושה חלה על
8 העוברים ולא כדברי בר פדא. השיבו רבי זירא: הֲכֵא נְמִי מדובר
9 בְּגִלְדֵי קְדָשִׁים שקדושים מכח אמם.
10 שוב הקשה לו רבי ירמיה: אִי בְּגִלְדֵי קְדָשִׁים, מֵאֵי לשון 'מִקְדִּישִׁין'
11 שנאמר בהם, הֲאֵל קְדִישִׁי וְקִיָּמִי - הלא הם קדושים ועומדים מכח
12 אמם, ואין צריך להקדישם.

1 שאין קדושה חלה על העוברים. (אמר) השיבו רבי זירא: לעולם
2 שנויה משנתינו בשיטת רבי יהודה, וְהֵכָא בְּמֵאֵי עֲקָרִינָן בממיר
3 בְּאֵבֶר שְׁהַנְשָׁמָה תְּלוּיָהּ בּוֹ ואין הבהמה יכולה לחיות בלעדיו.
4 ומודה רבי יהודה באבר זה שאם הקדישוהו בהקדש סתם מתפשטת
5 ממנו הקדושה לכל הבהמה כולה, ורק דין תמורה לא נוהג בו.
6 עוד אִיתִיבֵיהּ רבי ירמיה לרבי זירא, הלא שנינו להלן (טז), מִקְדִּישִׁין